

DÍKY, LONDÝNE!

JITKA
HLOUŠKOVÁ

● — pointa

Díky, Londýne!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Hloušková
Díky, Londýne! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DÍKY,
LONDÝNE!

JITKA
HLOUŠKOVÁ

● ■ pointa

Román je volně inspirován skutečnými událostmi, postavy a jejich příběhy jsou však zcela smyšlené.

1

ROZHODNUTÍ
JE ZAČÁTEK

|

Od časného rána se jí nic nedařilo. Víkend, který právě začínal, si představovala jinak. Těšila se na odpočinek, teď ale měla za sebou další napůl probdělou noc. Už si ani nepamatuje, kdy se naposledy pořádně vyspala. Když ji nebudí myšlenky na práci nebo manželovo chrápání, o spánek ji obere noční pocení, neklamný příznak blížící se nové životní etapy.

Všechno jí dnes padalo z ruky. Začalo to novou rolí toaletního papíru, kterou nechtěně utopila v záchodové míse, když se ji snažila umístit na držák. Letmým pohledem do zrcadla v koupelně si potvrdila důsledky nevyspání, se kterými se učí smířovat: unavený výraz, povadlá pleť a zvráskaně vrásky. Na pálení v očích pomůže opláchnutí studenou vodou, případně jedna dvě léčivé kapky do každého koutku. Nedávno náhodou objevila přírodní, ze světlíku lékařského. Jsou příjemnější a zdá se, že také účinnější než ty chemické, neustále omílané v televizní reklamě.

Když si chystala snídani, rozlila hustou slazenou šťávu z rybízového kompotu. Ulevila si několika pepřnými výrazy. Polohlasně, aby nevzbudila zbývající dva členy rodiny. Hlad a vztek tentokrát zhatily její obvyklý perfekcionismus. Lepkavou pohromu setřela z podlahy jen ledabyle.

Tradiční müsli s bílým jogurtem smíchané s trochou konzervovaných bobulí a silná překapávaná káva s mlékem z oblíbeného hrnku sice nezklamaly a postavily ji na nohy, i tak cítila, že před sebou nemá ideální den. Nálada pod psa, pláč na krajíčku. Jako ostatně poslední dobou skoro pořád. Někdy měla pocit, že už to opravdu nevydrží. Práce ji čím dál víc nebaví, v manželství si poslední dobou připadá jako v pasti. Bude se ještě někdy vůbec cítit šťastná?

Chtěla se vyhnout zkoumavě soucitným pohledům a nemístně zvědavým otázkám svých nejbližších, takže opět zvolila strategii únik. Tentokrát ale nešlo o relaxační víkend o samotě jako před několika měsíci. Inspirována kolegyní, která své samotářské osvěžující výlety, jak jim říká, podniká už řadu let, tehdy odjela na Vysočinu. Dnes se chystala na zcela prozaickou cestu autem alespoň do nejbližšího supermarketu. Co na tom, že

víkendový nákup udělala už včera? Může dokoupit ještě několik drobností. Hlavně že na pár desítek minut vypadne z domu.

Slzy se jí podařilo potlačovat jen do chvíle, než usedla za volant. Věděla, že teď už ji nikdo nevidí. Nastartovala motor a stiskla tlačítko přehrávače. Za chvíli mi určitě bude líp, Robbie Williams mi vždycky zvedne náladu, pomyslela si a zesílila zvuk reproduktorů. Vyjela z ulice na hlavní silnici a přidala plyn, jak si žádal dynamický rytmus písničky *Rock DJ*. Ještě stačila postřehnout, že ručička na tachometru překonala sedmdesátku, když před sebou uviděla radar a policejní auto.

„Sakra!“ stačila zaklít, než poslušně zastavila u krajnice na místě, kam ukazoval policista.

„Dobrý den, paní řidičko,“ naklonil se k ní do spuštěného okýnka, „asi tušíte, proč jsem vás zastavil.“

„Hmm. Trochu moc jsem se rozjela.“ Slzy vzteku i lítosti se jí nezadržitelně koulely po tvářích. Nejdřív se za ně zastyděla, pak ji napadlo, že v dané situaci by jí třeba mohly pomoci. Na tohohle mladíka by účinkovat mohly, na rozdíl od jeho zachmuřeného postaršího nadřízeného u radaru.

„No jo, na tomhle místě nic neobvyklého. Takže prosím občanský průkaz, řidičský průkaz a doklady od vozidla.“

Občanku, řidičák, techničák, musela si v duchu zopakovat, když třesoucí se rukou vytahovala všechny požadované dokumenty z pouzdra.

„Zůstaňte mi prosím ve vozidle.“

Mi? Zajímavá formulace, vždyť přece sedím ve svém vlastním autě, napadlo ji, když i tuto situaci – podobně jako spoustu jiných – podrobovala analýze ve svém nitru. Než s mladým policistou vyřídili všechny formality, trochu se uklidnila. Pokuta ji ani moc nezabolela.

„Děkuji,“ rozpačitě a téměř provinile se na ni usmál a vrátil jí doklady. „A jezděte opatrně,“ dodal tlumeným hlasem, když se k ní skrz otevřené okýnko naklonil trochu blíž, jako by se bál, aby ho zachmuřenec u radaru neslyšel.

Kývla hlavou, stiskla tlačítko elektrického stahování oken, vzorně si zapnula pás ještě před nastartováním motoru, lehce se dotkla páčky ovládající levou směrovku, pohledem si ověřila, že může opustit krajnici, a ukázkově plynule se rozjela. Pár soucitných očí pod kšiltem policejní čepice zmizel ze

zpětného zrcátka až v první zatáčce. Klučina, mohl by být můj syn, napadlo ji.

Venku ošklivo a sychravo, typické listopadové počasí. Je nevyspalá, před sebou má vidinu dvou dnů, kdy bude většinu času věnovat nakupování, vaření, uklízení, praní a dalším ubíjejícím činnostem v domácnosti. Jsou to všechno práce, které nevyžadují žádné velké intelektuální úsilí, takže poskytují hodně prostoru otravným myšlenkám. Navíc ta pokuta. Určitě si vyslechne Petrovy komentáře, jak nemá porušovat předpisy a překračovat povolenou rychlost.

Zaparkovala před supermarketem, a než vystoupila z auta, zběžně se na sebe podívala do zpětného zrcátka. No nazdar. Kruhy pod očima se jí sice před odjezdem z domu jakžtakž podařilo zamaskovat make-upem, ale ty zarudlé oči jsou fakt příšerný. Aspoň že se jí nerozmazala řasenka. Snad v obchodě nikoho nepotká a komunikovat bude muset jen při placení.

Hurá, aspoň nemusím jít k pokladně a škemrat o rozměnění kovové padesátikoruny, ulevilo se jí, když z řady nákupních vozíků před vchodem vycouvala s tím, který stál volně, nepřipoutaný řetízkem k ostatním. Cestou mezi regály se snažila vzpomenout si, co konkrétně mohlo být záminkou pro odjezd z domu.

„Terezo, co tak brzo? Ty si přece v sobotu ráda pospíš!“ zahlaholila vedle ní Alena. „Copak, bezesná noc?“ dodala poté, co si všimla jejích červených očí.

„Jé, ahoj. Tak trochu. Ještě řekni, že i ty máš problémy se spaním.“

„Na nespavost mám svoje triky, ale to by bylo na dýl. Někdy to proberem u kafe. Promiň, spěchám. Kryštof přijel po dvou měsících domů, tentokrát bez té své vegetariánský Kalupinky, tak mu chci uvařit jeho oblíbenou svíčkovou. Co vaše Eliška? Zůstává o víkendu na kolejích?“

„Zatím jezdí domů každý týden, což se asi brzy změní. Sama se zatím nepřiznala, ale vytušila jsem, že má v Olomouci nějaký objev.“

„Vylítávaj nám z hnízda, vid', ptáčátka naše. Nezlob se, musím fakt letět. Ale ozvi se a domluvíme nějakou tu kávičku, jo?“

Tereza ani nestačila odpovédět a Alena už zmizela mezi regály. Věčně v jednom kole, pomyslela si. Přitom toho tolik stihne a ke všemu pořád tak dobře vypadá. Měla bych se sebou něco udělat.

Do auta nasedla s trošku lepší náladou. Zpátky domů se jí moc nechtělo, ale co jiného by teď asi tak mohla podniknout?

„Ty už jsi takhle brzo zpátky z nákupu?“ přivítal ji ve dveřích Petr a dal jí pus. „Mělas říct, jel bych s tebou, aby ses s tím nemusela tahat sama.“ Jeho věčný úsměv na tváři a neustálá ochota pomáhat jí i s nepodstatnými maličkostmi Terezu začínaly vytáčet. Někdy si přála, aby byl míň chápatelivý, ochotný a vstřícný.

„To je dobrý, potřebovala jsem jen dokoupit pár maličkostí.“ Snažila se nedat najevo své podráždění.

„A jak se dneska cítíš, Terezko? Vyspala ses dobře?“

„Docela jo,“ nechtěla se přiznat, že má od rána náladu pod psa. Má mu říct o té pokutě? Asi ano, přece jen je to téma k rozhovoru a na Petrovi je vidět, jak se snaží komunikovat. „Ale víkend jsem moc dobře nezahájila. Představ si, že jsem dostala první pokutu v životě.“

Petr se zasmál: „Budu tipovat: dostalas ji za rychlost.“

„Jo, překročení limitu v obci.“

„Což bylo otázkou času, že? Při tvém stylu jízdy,“ nepřestával se usmívat. „Nic si z toho nedělej, o nic přece nejde.“

Žádné výčitky? Žádné komentáře ve stylu – já jsem to říkal? Aspoň trochu našťavaný by být mohl. Sám je tak akurátní, dopravní předpisy dodržuje do puntíku, pokutu za překročení maximální povolené rychlosti nikdy neplatil. Tereza si často říkala, že Petr je až příliš dokonalý. Život s ním je sice klidný, ale občas trochu nudný. Mívala obavy, jak to teď bude, když je Eliška většinu času mimo domov. Dokážou se znovu naučit žít jen ve dvou?

Často se taky přistihla, že uvažuje o tom, jestli vůbec chce žít tak jako doposud. Práce ji dávno přestala bavit. Učit angličtinu na průmyslovce jí přinášelo čím dál menší uspokojení. Co jiného by ale mohla dělat? Kromě praxe ve školství těžko mohla něco nabídnout. Anglicky dneska umí kdekdo. Znalost jazyka už dávno není kvalifikace jako v devadesátých letech. Tušila, že pokoušet se o radikální změnu s padesátkou na krku nebude nejjednodušší. Neušel jí tak trochu vlak? Zkusí to probrat s Alenou, třeba společně na něco přijdou.

První espresso už skoro dopila. Alena pořád nikde a nejspíš na ni opět nebude mít moc času.

„Mám zase zpoždění. Jiná asi nebudu, promiň,“ zamrkala na ni svýma velkýma a dokonale nalíčenýma očima, když si udýchaná přisedala k jejímu stolku. „Potřebovala jsem něco nakoupit a v šest mám spinec. Ale za tu hodku toho určitě proberem spoustu.“

Hodka, spinec, hmm. Nejen mladistvý vzhled, ale i slovník. Měla bych se svou dobrou kamarádkou nechat inspirovat. Spinning by mě nebavil, ale nějaký takzvaný cvíčo si zkusím najít, uvažovala Tereza, zatímco si Alena objednávala zelený čaj.

„Pro mě prosím ještě lungo s mlékem,“ doplnila Tereza. Na zákusek asi dneska nedojde. Když si nedá Alena, vynechá ho taky.

„Tak ven s tím, holka moje zlatá. Už minulou sobotu na nákup jsem odhadla, že nejde jen o poruchy spánku. Koneckonců tipuju, že tohle téma máš nastudovaný a babskýma i profi radama se dávno řídíš. Ode mě spíš potřebuješ slyšet něco jiného, co?“

„Máš mě prokouknutou,“ usmála se Tereza. „Není divu, viď, známe se dlouho. Zkrátím to, vím, že spěcháš. Prostě nějak nevím, co se životem.“

„Aaaaha. Naše Tereza Dokonaláskorosvatá je v ouzkejších jako každá druhá v našem věku. Neboj, holka, to se zvládne. Milence už máš?“

„Prosím tě, Aleno!“

„Mě nepros, najít si ho musíš sama! V tom ti, holka, fakt nepomůžu. Chápu, v tvým případě to nepude moc rychle. Dobrá, tohle téma prozatím přeskočíme. Až budeš chtít pár detailíků, víš, kam se obrátit.“ Skoro koketně se zasmála a lehce hodila hlavou. Její polodlouhé blond vlasy probleskly šerem kavárny. Tereze neunikl letmý pohled, kterým stačila zběžně prozkoumat osazenstvo. Jako by hledala další potencionální objekt svého zájmu pro případ, že by ji její současný milenec – kolikátý už? – brzy začal nudit.

„Prostě potřebuju nějakou změnu,“ pokračovala Tereza.

„Jsem strašně nespokojená a vlastně nevím proč. Mám hodnýho a spolehlivýho muže, dcera mi dělá radost, dokonce mám čas pro sebe. Proč mě teda tak často dohání pocit, že ne-umím žít? A proč mě zároveň žerou výčitky kvůli zehraní na život, který je vlastně fajn?“

„Proč, proč. Protože je to normální!“ zlehka se na ni obořila Alena. „Hlavně se netrap, holka. Potřebuješ změnu, to souhlasím. Chlapa asi vyměnit nechceš, aspoň ne hned. Měnit práci v týhle naší životní etapě taky není úplně jednoduchý. Potřebuješ zážitky, adrenalin. No nekoukej tak vyjeveně, nemusíš hned skákat padákem nebo obeplouvat zeměkouli na jachtě. Hele, na rozdíl ode mě máš obrovskou výhodu díky anglině. Moje kombinace občanka–děják má proti jazykům dost velký limity. Máš přece kámošku v Londýně, jezdíš tam. Prostě si tam zaříd nějaký džob!“

„Jakej? Jako rodilá Češka tam těžko můžu učit angličtinu. A hlavně, učení mám plný zuby.“

„Kdo mluví o kantořině? Neříkej, že Claire by ti nepomohla něco najít!“

„Myslíš třeba místo pro přestárlou au-pairku? Byla bych pro smích.“

„Musej existovat i jiný možnosti. Dneska pracuje v cizině spousta lidí. Jen nebuď tolik negativní. Normálně Claire napíše nebo zavolej. Buď ti pomůže, nebo ne.“

Pro tebe je všechno jednoduchý a jasný jako facka, uškříbla se v duchu Tereza. Nahlas řekla: „Možná máš pravdu. Díky za nápad.“

Alena zkontrolovala čas na svém iPhoneu.

„Chvilku ještě máme, viď. Jak se máš ty?“ zeptala se Tereza.

„V poho, práci jsem se naučila brát, jak je. Prázdniny jsou ve školství velká výhoda. A taky jsem ráda mezi mladejma. Ve 4. C jsou dva hodně hezký maturanti, všimla sis?“

„Cože?!“

„Prosím tě, klídek! Do týhle věkové kategorie fakt nedělám. Navíc s Jírou je mi teď skvěle – mimochodem, tenhle novejšej mobil mám od něj – a Michal nic netuší, to už si se svejma zkušenostma umím pohlídat. Barča se s tím svým aťfákem má hodně dobře, chtěj si v Praze koupit vlastní bydlení. Kryštof se taky zabydlel mimo rodný hnízdo. S výběrem vejšky se trefil,

strojárna ho celkem baví. Je hodně zaláskovanej, má svou Ádu, já jí říkám Kalupinka, však víš. Holka je asi hodná, ale na můj vkus trochu moc při zemi.“

„Na tvůj vkus je moc při zemi ledaskdo,“ zasmála se Tereza.

„Asi jo. No nic, holka, letím. Náš namakanej, sexy instruktor už mi určitě leští moje spinningový kolo. Na čaj mě dneska zveš, že jo?“ mrkla šibalsky, když si oblékala vypasovanou černou zimní bundu, kterou ráda nosila k upnutým džínům. „Příště cáluju já. Claire určitě napiš a dej mi vědět, co ti navrhne! Pa!“

Tereza se s ní sotva stačila rozloučit. Alena ladně prosmýkla své štíhlé tělo mezi stolky nevelkého prostoru kavárny, která se mezitím zaplnila, a než za ní zaklaply prosklené vstupní dveře, ještě jednou na kamarádku mávla a spiklenecky mrkla. Je trochu praštěná, usmála se Tereza sama pro sebe, ale umí si užívat život.

3

Zaparkovala před domem. Místo u chodníku proti brance bylo volné jako téměř vždy. V jejich čtvrti na předměstí okresního města, kam se do malého domku se zahrádkou nastěhovali, když byl Elišce rok, má každá rodina minimálně dvě auta, ale parkovacích míst je tu naštěstí zatím dost.

S klíči od domu vyndala Tereza z tašky i mobil a všimla si nepříjatého hovoru od Elišky. Půl šesté, to bych ji mohla zastihnout na kolejích, a než začnu vařit večeři, stihneme si ještě popovídat, pomyslela si při odkládání kabátu na věšák v předsíni.

„Ahoj mami, díky, že mi voláš zpátky. Promiň, nemám moc času, chystáme se s holkama do kina.“

„V pořádku, zrovna jsem přijela domů a za chvíli začnu dělat jídlo. Tak mi aspoň stručně řekni, co je nového.“

„No, hlavně bych se s tebou chtěla poradit o Erasmu. Dneska jsme k tomu na katedře měli takovou předběžnou informativní schůzku. Docela mě láká někam vyjet, jen si nejsem jistá, jestli o tom vůbec mám uvažovat, když jsem teprve v prváku.“

„Pokud jde o cestování a sbírání zkušeností, jsem vždycky pro, vždyť víš. Studenti prvního ročníku se myslím můžou přihlásit, v tom asi problém nebude, zvlášť když studuješ jazyk. Zjisti si k tomu víc informací.“

„Jo, dík, kdyžtak to proberem o víkendu, chtěla jsem jen znát tvůj názor.“

„Dobře, pobavíme se o tom. Užij si kino, pa.“

Tereza odložila telefon na stůl v kuchyni a pustila se do vaření. Teplou večeří nepřipravovala každý den, a když už se pro ni rozhodla, šlo většinou o něco rychlého. Dnes měla chuť na kuskus s dušenou zeleninou. Petr měl také rád lehké večeře. Na rozdíl od Terezy, která se dávno vzdala naděje, že školní jídelna na průmyslovce se svým jídelníčkem alespoň občas trefí do jejich představ o zdravé výživě, chodil na obědy pravidelně. S kolegy si obvykle zašli na nějakou českou klasiku do restaurace v ulici, kde sídlila jejich firma. Na pracovních cestách, když jezdili instalovat elektrosystémy ke klientům, se stavovali v nějakém motorestu.

Tak Eliška uvažuje o Erasmu, letěly Tereze hlavou myšlenky při krájení lilku a rajčat. O možnosti vycestovat během vysokoškolského studia do ciziny na celý semestr se jí zamlada ani nezdálo. Ona sama měla štěstí, jako jedna z mála se dostala alespoň na několik týdnů do Británie. Kolegové němčináři měli povinný studijní pobyt v NDR a ruštináři zase odcestovali na několik měsíců kamsi k Uralu, i když to jim nikdo moc nezáviděl. Jí a jejím spolužákům železná opona umožnila maximálně jeden týden v univerzitním rekreačním středisku před začátkem zimního semestru, a to pouze v akademickém roce, kdy studenti daného ročníku nemuseli absolvovat povinnou brigádu při sběru jablek či sklizni brambor. Je pravda, že pobyt na horách si nesmírně užili. Díky nadšení pro jazyk, které velkou většinu z nich spojovalo, a obětavosti i osobnímu nasazení učitelů se v mluvené angličtině dokázali hodně zdokonalit. Katedra anglistiky měla tehdy k dispozici jen jednoho rodilého mluvčího. On i jeho čeští kolegové se rádi a dobrovolně podíleli nejen na intenzivních výukových aktivitách v průběhu dne, ale i na rozmanitém, studenty organizovaném večerním programu, který se často protáhl hluboko do noci. Odměnou jim bylo nadšení studentů i pokrok, kterého většina z nich i za tu krátkou dobu dosáhla.

Byli tak trochu spiklenci. V ročníku jich tehdy studovalo kolem dvaceti, což je dnes, kdy filozofické fakulty každoročně přijímají stovky budoucích anglistů, jen těžko představitelné. Tenkrát režim potřeboval hlavně učitele, tlumočníky a překladatele jazyků spřátelených zemí, mezi nimiž samozřejmě dominovala ruština, a šance použít angličtinu v rozhovoru s rodilými mluvčími aspoň občas byly minimální.

„Tak už jsem doma,“ vytrhl Terezu ze vzpomínek Petr. „Voní to až do předsíně, to zas určitě budeme mít nějakou dobrůtku.“

„Ahoj,“ nastavila Tereza tvář k polibku na uvítanou, když vyndávala talíře, aby na ně rozdělila uvařený kuskus. „Dáš si se mnou trochu vína?“

„Radši pívko,“ zavolal Petr z ložnice, kde se převlékal.

Škoda že vždycky tolik spěchá do domácího a já ho v těch pěkných košilích a kalhotách vidím málokdy, pomyslela si Tereza, nalila si trochu červeného a na stůl postavila sklenici a láhev s Petrovou obligátní desítkou.

„Jak ses dneska měla?“

„Šlo to. Odučila jsem pět hodin, opravila písemky, zařídila několik organizačních záležitostí a pak jsem se na chvíli sešla s Alenou.“

„Á, naše superstar,“ zasmál se Petr. „Jak se má?“

„Dobrý, pořád někde poletuje, znáš ji. A mluvila jsem krátce s Eliškou. Prý uvažuje o Erasmu.“

„Erasmus? Už teď? A kam chce jet?“

„Neměly jsme čas dlouho mluvit, řekne nám víc, až přijede. Nejspíš do Španělska, kvůli jazyku. Zmiñovala už dřív, že nabídka pobytů na katedře historie ji tolik nezaujala.“

„Stejně jsem zvědavěj, čím se jednou bude živit. S kombinací španělština–historie podle mě nebude mít moc na výběr. Sama říká, že kantořina ji neláká ani trochu, a někde v muzeu nebo v archivu si takového extroverta, jako je naše Eliška, nedovedu představit.“

„Upřímně řečeno, já taky ne. Ale necháme to na ní. Myslím, že se o sebe dokáže postarat. Je samostatná a ví, co chce.“

„Jo, to věděla vždycky. Pamatuješ, jak jako mimino protestovala, když zjistila, že se jí místo mlíka pokoušíme ve flašce podstrčit heřmánkový čaj?“ zasmál se Petr při vzpomínce, jak si jeho jediná milovaná dcera odjakživa dokázala prosadit svou.

„Máš pravdu, ona si najde svoje místo na slunci. Když jsem tehdy namítal, že kvůli budoucímu uplatnění by měla lepší podat si přihlášku na nějaký technický obor, argumentovala tak, že mně bylo jasné, že ji nepřesvědčím.“

„Ale už ses s tím smířil, že ve tvých šlépějích nepůjde?“ V duchu pro sebe Tereza dodala: A taky s tím, že tvoje holčička dospěla a pomalu přestává potřebovat bezpečí ochranných křídel starostlivého táty? Věděla, že podobně jako ona sama i Petr se s důsledky prázdného hnízda snaží vyrovnat, třebaže po svém. Do nové životní etapy dospěli společně. Potřebují se znovu naučit fungovat jen ve dvou, jenže za úplně jiných okolností, než když do společného života před více než dvaadvaceti lety vstupovali. Kdyby tak tušil, že ona si najednou není jistá, jestli chce v manželství zůstat. Není si jistá vlastně vůbec ničím a ze všeho nejméně sama sebou. Občas ji napadlo, že období, které prožívá, se podezřele podobá pubertě. Musí se takříkajíc znova najít.

4

Tereza na Petrovi viděla, že by ještě chvíli rád zůstal u společného stolu, než dá přednost pohodlí gauče před televizí v obýváku, ale nějak se jí nechtělo rozvádět konverzaci. Napadlo ji, že by jí mohl rozptýlit Skype s Claire. Myšlenky se jí stále vracely k rozhovoru s Alenou a k tomu, co jí radila. Třeba by opravdu na nějakou dobu mohla odjet pracovat někam do ciziny. Eliška je jednou nohou z domu a je jen otázkou času, kdy přestane jezdit domů každý víkend. Navíc plánuje Erasmus. A Petr není malý kluk, aby se o sebe nedokázal postarat. Co by ale řekli ve škole? V průběhu školního roku by ji ředitel na delší dobu určitě neuvolnil. A pokud ano, hrozilo by, že z dočasné náhrady udělá členku pedagogického sboru natrvalo. Takže by nejspíš připadalo v úvahu zkusit si najít něco v období letních prázdnin.

Zavřela dveře do pracovny, aby ji nerušily televizní zprávy. Když zapínala počítač, uvědomila si, že je možná trochu brzy, v Anglii je o hodinu méně a Claire touhle dobou teprve přijíždí

domů z práce. Ale měla štěstí, Claire byla online.

„Hi Claire! How are you?“ Už během pozdravu Tereza vnímala, jak se jí začíná zlepšovat nálada. Byla ráda, že jednu ze svých nejbližších kamarádek po delší době slyší, a uvědomila si, jak její krásný britský přízvuk přispívá k tomu, že se začíná usmívat. Zapnula kameru. „Neruším?“

„Oh, Tereza, lovely to hear you!“ Z hlasu Claire také zazněla upřímná radost. Je pravda, že naposledy si skypovaly někdy v létě, chvíli poté, co se Tereza vrátila ze svého tradičního prázdninového výletu do Londýna. „Dneska jsem pracovala z domova a potřebuju ještě rozeslat maily, ale to může počkat.“

Tereza samozřejmě věděla, že na tradiční otázku *How are you?* je zdvořilé zareagovat pozitivně, a to taky udělala, ale vzápětí svou odpověď rozvedla. Za ta více než dvě desetiletí, co se s Claire znají, k ní může být otevřená a upřímná.

„Zvykáme si s Petrem na novou životní situaci. Zatím nejsme vyloženě sami, Eliška jezdí domů každý týden, ale nějak se musíme znovu učit fungovat spolu jen ve dvou a není to vždycky snadné. Aspoň pro mě ne. V práci mě po letech učení ubíjí stereotyp. A taky cítím, že k životu potřebuju něco víc než zajištěné zaměstnání, klidné manželství, kamarádky a nějaký ten koníček.“

„Yes. Myslím, že ti rozumím. V něčem jsme si podobné. I já mám často pocit, že nedělám dost, že bych se měla věnovat něčemu, co by mě opravdu naplňovalo, udělat něco *velkého*.“ Důraz na toto slovo Claire doprovází širokým úsměvem do kamery, gestem naznačujícím uvozovky a ironickým zakroulením očima. „Je pravda, že práce mě občas dost stresuje. Často uvažuji, že už bych měla dělat něco klidnějšího než HR ředitelku ve velké nadnárodní firmě. Na druhou stranu jsem na ten adrenalin už docela zvyklá a je fakt, že moje pozice a zkušenosti mi zaručují slušný příjem, se kterým jsme všichni tak nějak zvyklí počítat.“

„Upřímně řečeno, já si tě v nějakém klidném zaměstnání moc nedovedu představit a taky si myslím, že jsi člověk na správném místě,“ dodala Tereza, aniž by Claire chtěla lichotit. Její kamarádka je prostě inspirativní žena plná energie, která ji vždycky dokázala nejen pochopit, ale taky povzbudit nebo probudit z občasné letargie, případně vytáhnout z depresivních nálad, když ji přemohly, dodat jí energii a celkově takřkajíc nakopnout.

„Thanks,“ usmála se Claire. „Vždyť ty taky.“

„Tím si právě nejsem jistá. Často mívám pocit, že moje místo je někde jinde. Nebo že nežiju tam, kde bych měla žít. Myslím tím zemi, lidi, kulturu, však víš, několikrát jsme se o tom bavily i spolu.“

„Vzpomínám si. Co si tedy zařídit nějakou změnu?“

„O nějaké zrovna přemýšlím. Moc bych ji potřebovala. Vlastně dneska ti volám hlavně kvůli tomu. Navedla mě kamarádka Alena, pamatuješ si na ni?“

„Of course, rozpustilá paní učitelka,“ zasměje se nahlas Claire při vzpomínce na společné setkání při jedné z jejích návštěv Česka. „Škoda že neumí anglicky, moc jsme si nepopovídaly, ale díky jejímu barvitému projevu a živé gestikulaci jsem nikdy neměla problém odhadnout, co chce říct. Tak povídej, co ji napadlo?“

„No, ona mívá rady různého druhu,“ usmála se Tereza, „ale ta, kterou mi dala dneska, se mi docela zamlouvá. Ať se tě prý zeptám, jestli bys nevěděla o nějaké krátkodobé práci pro mě v Londýně.“

„Hmm,“ Claire se na chvíličku zamyslela a Tereze neunikl záblesk překvapení v jejích očích. „Co by sis představovala? A na jak dlouho?“

„Nevím přesně. Myslela jsem přes letní prázdniny, kdy mám volno. Takže něco asi na dva měsíce. Nemám moc jasnou představu. Však ty mě dobře znáš, odhadneš, kde bych se mohla krátkodobě uplatnit. Kdyby ses náhodou o něčem vhodném dozvěděla, dáš mi prosím vědět?“

„Určitě se zamyslím a poptám známých,“ slíbila Claire. Tereza tentokrát z jejího hlasu slyšela mnohem víc tradiční britskou zdvořilost než reálnou možnost. „A teď mě prosím omluv, musím se vrátit k práci.“

„Jistě, nebudu zdržovat. Moc ráda jsem tě viděla a slyšela.“

„Já tebe taky. A po nějaké krátkodobé práci se poohlídnu, spolehni se.“

„Thank you, Claire, bye.“

„Bye, Tereza.“

Nejspíš je to hloupost, pomyslela si Tereza, když vstávala od počítače. Práci v cizině si hledají mladí, kdo by byl zvědavý na ženskou v mém věku?

Dostala chuť na další sklenku červeného.

„Zaslechl jsem, žes mluvila s Claire. Jak se má?“ zeptal se Petr, když procházela obývánkem, a mile se usmál, aniž spustil oči z obrazovky.

„Dobře, ale nestačily jsme si toho moc říct, má ještě nějakou práci.“

„Pořád v jednom kole?“

„To už asi jinak nebude,“ přikývla Tereza zamyšleně. Mezitím došla do kuchyně a nalila si víno.

Z objektivního pohledu měla Tereza klidnější život a víc volného času než Claire, ale nebyla tolik podnikavá. Asi i proto, že si málo věřila a příliš často zbytečně naslouchala negativním a kritickým hlasům svého okolí i vnitřního já. UVědomovala si, že tohle je dost typické pro všechny Češky, což Claire občas sama okomentovala. Ze svých kontaktů s Terezou i poměrně častých návštěv Čech docela dobře znala českou povahu. Tereza ale od ní také často slýchala, že ona sama taková není. Když potřebovala povzbudit sama sebe, opakovala si v duchu Claiřina slova o tom, že je schopná a hned tak ničeho se nezalekne, ať si tedy víc věří. Občas obě společně uvažovaly, jaký by asi byl Terezin osud, kdyby vyrůstala v jiné zemi, kde by mohla svobodně rozvíjet své vlohy a přednosti.

„Tereško, nepůjdeme si lehnout?“ Petr ji skoro vylekal, když ji lehce políbil do vlasů a pohladil po rameni. Zabraná do vlastních myšlenek a vzpomínek seděla u vína za kuchyňským stolem a ani nepostřehla, že televize v obývánku ztichla. Zvedla oči a podívala se na něho. Ani na chvíli nezapochybovala, co naznačoval dvojsmyslný úsměv na jeho tváři, ale nedala najevo, že ho postřehla.

„Chtěla bych se ještě mrknout na internet a nachystat si něco na zítřejší výuku,“ rozhodla se předstírat zaneprázdněnost.

„A pak že tě práce nebaví. Vždyť pro studenty děláš první poslední. Skoro bych mohl žárlit. Průmyslovka, samí mladí kluci. Budu se za tebou muset stavit ve škole a ukázat se jim, aby si dali bacha a věděli, s kým by případně měli tu čest,“ dodal opět s úsměvem, který ho opouštěl jen výjimečně.

„Ty mluvíš, jako by nám bylo pětadvacet.“

„S tak krásnou ženou po boku se na ně taky cítím,“ okomentoval její poznámku, sklonil se a objal ji.

Lichotky, sladká slůvka. Chlapská taktika, tak průhledná.

„Promiň, jdu si sednout k počítači.“

„Dobře, Terezko, chápu. Dobrou noc a zítra pěkný den,“ znovu jí vtiskl jemný polibek do vlasů.

Celý Petr, nekonečně chápavý a tolerantní, povzdychla si zlehka a přesunula se zpátky do pracovny. Ještě předtím pro jistotu odnesla načatou láhev merlotu do spíže a skleničku uklidila co nejlouběji do myčky.

5

Podzimní dny mýjely jeden za druhým, začal advent. Přelom listopadu a prosince Tereza zrovna nemilovala. Krátké dny, samá tma, vlhko, šedo, ponuro. Pravda, trochu rozptýlení slibovaly blížíci se Vánoce. Jako rodina si je uměli užít, i když v posledních letech si čím dál víc uvědomovala, že by je možná raději prožívala jinak než v tradičním českém duchu. Stále častěji uvažovala o tom, jak příjemné by bylo vyměnit pečení, vaření, návštěvy příbuzných a vysedávání před televizí za něco aktivnějšího. Cestování do exotických destinací v době svátků ji osobně moc nelákalo, zato by mohli někdy využít opakovaného pozvání Claire a Richarda a strávit přelom roku s nimi a jejich dětmi. Adam je jen o rok starší než Eliška, příští rok mu bude jednadvacet. Rozuměli si spolu už jako malí caparti a teď, když Eliška umí slušně anglicky, se dokážou hodiny bavit o všem možném. Šestnáctiletá Sarah je sice trochu zamlklá, ale Eliška díky své společenské povaze většinou najde nějaké vhodné holčičí téma a dokáže rozproudit debatu i přes jejich rozdílné názory. Petr a Richard toho spolu nikdy moc nenamluví, částečně kvůli Petrovým omezeným konverzačním schopnostem v angličtině. Ale přesto, kdykoliv tráví nějaký čas společně, je na obou vidět, jak jim je spolu příjemně, a míra srdečnosti i hlučnosti jejich rozhovoru je přímo úměrná počtu společně vypitých piv nebo skleniček skotské.

Claire a Tereza se shodly, jaké mají štěstí, že manželé akceptovali jejich přátelství. „Nebývá to tak vždycky,“ řekla kdysi Claire Tereze. „Několik mých známých bojuje s žárlivostí part-

nerů na jejich kamarádky. Jedné její mužský dokonce zakazuje stýkat se s nimi. Naši chlapi si zároveň s námi vzali i tu druhou a nemají s tím problém.“ Tehdy se tomu společně zasmály, nicméně považují si toho dodnes.

Letos už má Claire s rodinou na Vánoce jiné plány, třeba se tedy domluví příští rok. Rozhodně dodrží tradici a opět si pošlou papírová přání. Jejich písemnou komunikaci jinak dávno nahradil e-mail a ten zase postupně vytlačil Skype. Občas si taky krátce zatelefonují. Tereza si ale schovala všechny dopisy, které jí Claire kdy napsala. A že jich za těch třicet let bylo.

Začaly si psát, když Tereze bylo sedmnáct. Chodila na gymnázium a angličtina už tehdy byla její velkou láskou. A nejspíš taky jejím osudem. Před zahájením studia si ze dvou nabízených volitelných cizích jazyků – vedle povinné ruštiny – vybrala němčinu. Dala totiž na radu rodičů, kteří volbu cizího jazyka v té době viděli pragmaticky. „Já nevím, holka,“ řekl jí tatínek, když rodiče požádala o radu, „mluvíš pořád o tom, jak se ti líbí angličtina. Ale když to vezmeš prakticky, kdy ji v životě budeš moct opravdu použít? Jaká je pravděpodobnost, že budeš mít možnost jet třeba do Anglie? O Americe už vůbec nemluvíme. S Německem je jakýs takýs kontakt možný, můžeš jezdit aspoň do Východního nebo být ve styku s nějakýma lidma odtamtud. Angličtinu sotva kdy v životě použiješ.“

Tereza uznala, že rodiče mají nejspíš pravdu, a do příslušného políčka ve školním formuláři napsala *němčina*. Jenže osud jí, jako později mnohokrát, zahrál do karet. Když před úvodní hodinou němčiny na začátku prvního ročníku společně se spolužáky čekali u jazykové učebny, překvapil je třídní a zároveň jejich matikář: „Prosím vás, máme tady problém. Ve skupině na angličtinu je jenom jedenáct studentů. Minimální počet, aby se předmět mohl vyučovat, je dvanáct. Musíme to vyřešit hned teď a na místě. Hlásí se někdo dobrovolně, že změní jazyk, nebo musím někoho určit?“

Tereza ani na okamžik nezaváhala a ihned se přihlásila. Ruka jako by jí sama vystřelila do vzduchu. „Soudruhu profesore, já!“

„Výborně,“ zareagoval třídní se znatelnou úlevou v hlase. „Běžte tedy do třídy a svému angličtináři vysvětlíte situaci.“

Tereza na nic nečekala a rozběhla se dlouhou chodbou historické budovy gymnázia.

„Počkejte!“ zavolal na ni třídní. „Němčinu mi vraťte a domlu-
vte si vyzvednutí učebnice angličtiny.“

Bleskově se otočila a matikář taktak zachytil knížku, kterou
mu strčila, jako by ji pálila v ruce.

„Děkuju,“ dodala, a než zmizela za rohem, stačila ještě vě-
novat omluvný pohled spolužačce, která si s ní domluvila sezení
v lavici.

Angličtina! Já budu chodit na angličtinu! Radovala se
v duchu. A cestou po schodech do třídy v přízemí se snažila vy-
bavit si slovíčka, která znala z Vinnetoua a dalších mayovek:
greenhorn, old, shatter, hand. Základy mám, usmála se sama
sobě a vzpomněla si na další výrazy odposlouchané z gramo-
fonových desek nebo z rádia. Některé znala z písniček, jiné si
zapamatovala, když náhodou zaslechla, jak tatínek v podkrov-
ní místnosti jejich velkého venkovského domu poslouchá Hlas
Ameriky nebo Svobodnou Evropu. Pravda, něco málo se taky
dalo pochytit z rozhlasového Zápisníku zahraničních zpravoda-
jů. Ten se vlastně vysílá dodnes, uvědomila si a dál se nechala
unášet vzpomínkami.

S angličtinou začala ve čtrnácti. Už nebo až, jak se to vezme.
S Claire si začaly psát, když byla Tereza ve třetím ročníku. Mít
přítele nebo přítelkyni na dopisování ze Sovětského svazu bylo
prezentováno téměř jako povinnost a rusky si korespondoval
kdekdo, ale Tereza zatoužila mít *penfriend* z Británie. Měla štěstí.
Angličtinářka měla kamaráda, který emigroval, a od něho se jí
podařilo získat několik adres studentů univerzity, kde přednášel.
Claire často vzpomínala, jak k nim promlouval, když jim na
literární seminář přinesl dvě adresy studentek z Československa –
jedna z nich byla Terezina, druhá její spolužačky: „Chtějí
být v kontaktu se skutečnými lidmi odsud a aspoň nějakým
způsobem mít šanci aktivně používat skutečnou angličtinu,
nejen tu, kterou znají z učebnic a od svých učitelů, z nichž
většina se v životě do anglicky mluvících zemí nepodívá. Je
to trochu jako by se učili mrtvý jazyk, podobně jako někteří
z vás studují latinu. Nejspíš se s nimi nikdy neuvidíte.“ Claire
se zajímala o literaturu a při svém studiu se kromě jiného
věnovala historii střední a východní Evropy. Řekla si tedy, že
by bylo fajn psát si s někým odtamtud, a snažila se mít na
paměti rady svého českého učitele: „Při psaní buďte opatrní.

Rozhodně se vyhýbejte politickým tématům a nevyptávejte se na nic, co souvisí se současným režimem a způsobem života v Československu. Jejich korespondence s vámi bude s největší pravděpodobností sledována a vy určitě nechcete riskovat, že by se vaše české kamarádky mohly dostat do potíží. Pište hlavně o sobě, svých rodinách, koníčcích, životě na univerzitě a podobně.“

Kromě toho, že všechny dopisy od Claire má Tereza úhledně seřazené v krabici od bot v pořadí, jak postupně přicházely, úplně první z nich si snadno vybavuje i po letech. Však také způsobil pozdvižení na jejich venkovské poště! Přišel ve světle modré obálce neobvyklého podlouhlého tvaru a byl opatřený známkou s hlavou britské královny. Tereza zrovna vykoukla z okna svého pokoje, když listonoška v tmavě modrém poštáckém stejnokroji a s čepičkou na hlavě odbočila při své každodenní pochůzce ze silnice a svou typickou kolíbavou chůzí se vyšlapanou pěšinkou v trávě blížila k jejich domu. Tereza odhadla, že zásilka, kterou jim nese, nebude úplně běžná. Poté co ji doručovatelka vyndala ze své obrovské kožené brašny zavěšené přes rameno, dlouze si ji prohlížela a obracela v ruce, než ji vhodila do schránky na vchodových dveřích.

„Mami! Tati! Přišel mi dopis z Anglie!“ poskakovala Tereza radostně po kuchyni a modrou obálkou šermovala rodičům před obličejem.

„No to se podívejme!“ sdíleli její radost.

Trvalo sice řadu let, než se mohly osobně setkat, ale už při čtení prvních řádků napsaných Claiřiným úhledným rukopisem Tereza odhadla, že by si mohly rozumět. Občas se jí po ručně psané korespondenci s Claire zasteskne. Když si psaly, byly spolu v kontaktu svým způsobem častěji a věděly toho o sobě víc než teď.

Kromě papírových vánočních přání si uchovaly ještě jednu tradici: odpoledne pětadvacátého prosince, na *Christmas Day*, Claire obvykle zatelefonuje. Stejně jako letos.

„*Merry Christmas!*“ ozvalo se v telefonu, když ho Tereza zvedla v obýváku, kde společně s Petrem a Eliškou sledovali populární televizní pohádku. Claire nejprve krátce promluvila s ní a pak se postupně prostřídali, aby si popřáli.

„*Sorry,*“ pokračovala potom Claire už jen pro Terezu. „Už několik týdnů jsem se ti chystala zavolat, ale pořád jsem se

k tomu nemohla dostat. Ještě že jsou ty Vánoce!" Tereze neunikl náznak naléhavosti v jejím hlase. „Mám pro tebe zprávu ohledně práce.“

„Oh, really?“ neskrývala Tereza svoje překvapení. Od začátku myšlenky pracovat v Londýně nepřikládala velkou váhu a postupem času pod vlivem předvánočního shonu ji pustila z hlavy úplně.

„Na BBC jsem slyšela rozhovor s člověkem, který pracuje v *British Library* a nedávno se pustil do rozsáhlého projektu. V rámci něj musí roztrždit a zpracovat velké množství dat a na několik měsíců bude potřebovat spolupracovníky, kteří mu s tím pomohou. *British Library* na to má grant a přijímá přihlášky od zájemců z různých zemí. Neslyšela jsem ten pořad celý, ale hned jsem si na tebe vzpomněla. Ten projekt souvisí s evropskými dějinami vzdělávání. Potenciální spolupracovníci by měli mít zkušenosti z oblasti školství, nejlépe výuky cizích jazyků, a kromě angličtiny by měli ovládat jeden až dva další evropské jazyky. Podívej se na web BBC nebo *British Library*, najdeš tam další informace.“

„Thank you, Claire. To zní opravdu zajímavě. Mluvili taky o tom, kdy přesně by ta práce přicházela v úvahu?“

„Sorry, víc nevím. Slyšela jsem to v autě cestou do práce a unikl mi začátek. Zjisti si podrobnosti a zkus to.“

„Určitě se na to podívám. Thanks a lot.“

Rozloučily se s tím, že Tereza se brzy ozve.

Položila sluchátko a na chvíli se zamyslela, jestli by Petrovi neměla své plány alespoň naznačit. Počkám, až budu znát podrobnosti, řekla si.

„Mám vás od Claire ještě jednou pozdravovat.“

Petr i Eliška jí odpověděli jen na půl úst, jak byli zaujati televizní pohádkou. Tereza cítila, že díky svým těkajícím myšlenkám by děj stejně nevnímala, a rozhodla se hned začerstva prozkoumat internet.

„Budu v pracovně,“ spíše mimicky naznačila, než řekla, když odcházela z obýváku, aby zbylé členy své malé rodiny nerušila ve chvíli, kdy se děj televizní pohádky začínal dramatizovat.

„Ty nás v tom necháš samotné?“ udělal na ni Petr z legrace psí oči. „Jsem zvědavý, jestli princ zvládne svůj těžký úkol, když mu nebudeš držet palce společně s námi.“

„Tati, psst,“ nechtěla se při sledování nechat rušit Eliška.

Chvilku trvalo, než na webu našla zmiňovaný projekt. Na stránkách BBC musela v archivu pořadů zapátrat trochu hlouběji. Vysílání, o kterém mluvila Claire, mělo říjnové datum. Šlo tedy o záležitost starou spíš měsíce než týdny. I tak je hezké, že si na ni Claire vzpomněla. Díky informacím BBC snáz našla potřebné údaje na stránkách *British Library*. Přečetla si podmínky výběrového řízení a usoudila, že v podstatě všechny splňuje. Zaváhala jen nad datem nástupu: prvního března. V tu chvíli vůbec nedokázala odhadnout, jestli by ředitel průmyslovky připustil možnost, že by Terezu na poslední tři měsíce školního roku uvolnil. Ale rozhodla se, že to zkusí. Pro školu by nebyla špatná vizitka, kdyby někdo z pedagogického sboru byl zapojen do výzkumného projektu Britské knihovny. Dobře znala svou váhavost a nerozhodnost, kvůli kterým už si v životě nechala utéct několik zajímavých příležitostí. Do uzávěrky zbývalo jen pár dní, proto se raději ihned pustila do vyplňování elektronické přihlášky výběrového řízení. Během chvilky vyplnila poměrně jednoduchý formulář a sepsání stručného životopisu jako povinné přílohy jí také nezabralo moc času. Klikla na *Submit* zrovna v momentě, kdy se ve vedlejší místnosti ozvala známá hudební skladba doprovázející závěrečné titulky pohádky. Odesláno, děj se vůle osudu, pomyslela si, když ve spěchu zavírala internetový prohlížeč, aby se vyhnula případným zvědavým otázkám, kdyby za ní Petr nebo Eliška přišli do pracovny.

„Maminko, opět to dobře dopadlo!“ zahlaholil Petr v obýváku. „Dáš si s námi malý přípitek na to, jak se princovi podařilo získat ruku princezny?“

Rozhodla se být k jeho vtípkům tolerantní. Jednak jsou Vánoce, jednak bude dobré projevit v nejbližším období co nejvíc manželské diplomacie, když uvažuje o krátkodobém opuštění rodinného krbu.

„Ráda. Eliško, dej na tácek nějaké cukroví, uděláme si taky kávu,“ zavolala a vypnula počítač. Užijí si ještě trochu klidu, než v následujících dnech absolvují povinné kolečko návštěv.

Vánoční prázdniny rychle utekly a třetí lednový den se Tereza opět sešla s kolegy ve škole.

„Šťastný nový rok!“ zavolal na ni ředitel z mezipatra schodiště, když otevřela vstupní dveře a vešla do budovy.

„Nápodobně, Honzo, ať se ti letošní rok vydaří podle představ. Potřebovala bych s tebou mluvit. Kdy bych se za tebou mohla zastavit?“

„Dneska se mi to moc nehodí, první den po prázdninách bude rušný. Zítra ráno mám schůzku se zástupci města, ale o velké přestávce si na tebe rád chvilku udělám.“

Podle toho, co slychala od kolegů z jiných škol, vstřícný a chápavý ředitel Honzova typu nebyl rozhodně samozřejmostí.

„Hepy nju jír, nebo jak to ti tvoji Angláni říkaj,“ doběhla ji na schodišti Alena a objala ji.

„Tobě taky. Jak jste si všichni užili svátky?“

„Normálka, však to znáš, holka moje zlatá. Ale podařilo se mi před silvestrem na tři dny prchnout s Jírou. Vzal mě na lyže do Alp. Parádní sníh, nádherná lyžovačka a úplně boží romantickej hotýlek. Ach, ty dvě noci rozhodně stály za to,“ zasnila se.

Jak to ta ženská dělá? Kde bere tu odvalu? Jak to zakamufluje, že nikdo nic neví? běželo Tereze hlavou. Nahlas poznamenala: „U nás celkem žádný vzrůšo. Na silvestra jsme nakonec byli s Petrem sami, ale mně to ani nevadilo. Eliška si podle všeho užila chalupu s partou a já jsem tak trochu přemýšlela, jak to udělat s Londýnem. Claire mi řekla o možnosti pracovat v Britské knihovně, tak jsem se přihlásila do výběrka.“

„Skvělý! Není proč váhat, ne?“ zareagovala nadšeně Alena. Při pohledu na Terezu ale dodala: „Jak na tebe koukám, holka, Petrovi jsi to ještě ani nenaznačila.“

„Chci si nejdřív sama všechno pořádně promyslet a pak mu to nějak taktně sdělit. Taky potřebuju mluvit s Honzou. Nástup by byl od března, tak se ho musím zeptat, jestli by mě uvolnil. Mám se za ním stavit zítra o velké přestávce, vzala bys za mě dozor na chodbě?“

„Že váháš! Nou proublem. Aspoň ty naše pubertáky zas trochu srovnám do latě, ty seš na ně někdy moc mírná.“

Nový pracovní rok začíná celkem dobře, pomyslela si Tereza. Hned první den ve škole jí přinesl drobnou radost: zítra nemusí být za bachařku. Dozory na chodbě totiž z duše nenáviděla.

Ve čtvrtek jí výuka začínala až v deset hodin, ale ve škole byla už o půl deváté. V noci ji budily myšlenky na to, co řekne řediteli o svém plánu. Vyrázila do školy dřív, aby si vše mohla v klidu rozmyslet.

„Honza už tě čeká. Dáš si kávu?“ přivítala ji sekretářka, když se u ní na začátku velké přestávky ohlásila.

„Ráda, díky.“

„Haničko, pro mě tentokrát čaj, prosím,“ zavolal ředitel ze své pracovny. „Pojď dál, Terko, už se tě nemůžu dočkat,“ dodal s úsměvem, zrovna když vcházela do dveří vedoucích ze sekretariátu, které nechával téměř vždy otevřené. Tentokrát však vyskočil od svého stolu, sotva Terezu uviděl, a zavřel za ní. Pohledný čtyřicátník, ženatý – prý šťastně – a otec tří dětí. Na průmyslovce působil už skoro deset let a v posledních čtyřech ji vedl, a to k velké spokojenosti drtivé většiny pedagogického sboru. Oblíká se neformálně a šmrncovně, to se musí nechat, napadlo Terezu. Tmavě modré džíny, bílá sportovní košile a šedé sako mu sluší. Alena si ji dobírala, že pro ni má slabost, Tereza však jejím poznámkám nikdy nevěnovala pozornost. „Tak co má moje nejmilější kolegyně na srdci?“ zeptal se a pokynul směrem ke křeslům a konferenčnímu stolku, na který jim Hana vzápětí postavila kávu a čaj. „Mimochodem, moc ti to dneska sluší, ostatně jako vždy,“ dodal.

„Děkuju,“ hlesla Tereza. Nebyla si jistá, jak reagovat na komplimenty. Brala je jako prázdná slova, která muži používají, když ženě chtějí zalichotit nebo se účelově vetřít do její přízně. „Nebudu chodit kolem horké kaše,“ začala. Uvědomila si, že jít rovnou k věci pro ni bude nejjednodušší, přestože dlouho vymýšlela, jak svůj plán řediteli předeštit. „Rýsuje se mi možnost získat práci v Londýně na několik měsíců počínaje březnem. Uvolnil bys mě?“

„Překvapila jsi s mě. Nenapadlo by mě, že zrovna ty, taková svědomitá učitelka, co naprosto výjimečně chybí v průběhu školního roku a k doktorovi chodí zásadně v době volna, aby se za ni nemuselo suplovat, přijde s něčím takovým.“ Na chvíli se zamyslel. „Musí to pro tebe být důležité a jistě jsi vše dobře zvážila.“